

Arrest

nr. 189 401 van 5 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 22 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 maart 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 25 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 maart 2016 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van drie jaar ter kennis gebracht. Onderhavige zaak betreft het inreisverbod, dat als volgt gemotiveerd is:

“Aan de Heer:
[...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 07.03.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Betrokkene heeft geen officiële verblijfsadres in België.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst vanaf 05.01.2017 tot heden voor deelname aan bendevoering en diefstal met braak-inklimming-valse sleutels. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft verklaard in de vragenlijst hoorplicht ingevuld op 17.01.2017 familie in België te hebben. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij/zij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst vanaf 05.01.2017 tot heden voor deelname aan bendevoering en diefstal met braak-inklimming-valse sleutels. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel wordt in de synthesesamenvatting als volgt uiteengezet:

“II.1. Enig middel

Schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet

Schending van de materiële motiveringsplicht

Schending van de zorgvuldigheidsplicht

Schending van het redelijkheidsbeginsel

Schending van artikel 6 EVRM

II.1.1. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Art. 74/11.[§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]2

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijfjaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

II.1.2. Artikel 74/11, §1, tweede lid stelt dat een inreisverbod van maximum drie jaar opgelegd kan worden.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

II.1.3. Artikel 74/11, §1, tweede lid heeft bovendien niet rechtstreeks iets met openbare orde te maken; nochtans het hoofdargument van de bestreden beslissing en de verwerende partij in haar nota met opmerkingen.

In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt waarom verwerende partij op quasi automatische wijze een inreisverbod van 3 jaar oplegt. Verwerende partij haalt het aanhoudingsmandaat van verzoekende partij aan als verantwoording van het inreisverbod van 3 jaar:

(...)

Verzoekende partij ontkent dit niet, doch is van mening dat het onzorgvuldig en onduidelijk is waarom haar zondermeer een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

Zo "vergeet" verwerende partij erbij te melden het aanhoudingsmandaat opgeheven werd dd. 7 maart 2017 en dat de Raadkamer meende dat de openbare veiligheid verzekerd kon worden met alternatieve maatregelen en verzoekende partij in vrijheid stelde onder bepaalde voorwaarden:

(...)

Zo werden door de Raadkamer enkele voorwaarden opgelegd waaraan verzoekende partij zich moest houden:

(...)

Voorwaarden aan dewelke verzoekende partij stuk voor stuk voldeed...

Verwerende partij acht zich duidelijk slimmer dan de rechterlijke macht en meent het inreisverbod te kunnen opleggen wegens gevaar voor schending van de openbare orde, daar waar de rechter hier anders over oordeelde.

Door de beslissing van verwerende partij kan verzoekende partij niet aan de opgelegde voorwaarden voldoen en is zij haar borgsom kwijt...

Er dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoekende partij tot op heden niet veroordeeld werd voor enig misdrijf! Dit lijkt echter van geen belang voor verwerende partij. Zij stelt immers dat een VERMOEDEN van een mogelijke veroordeling het inreisverbod zou verantwoorden:

(...)

Verwerende partij verliest klaarblijkelijk het vermoeden van onschuld uit het oog bij het nemen van dergelijke zwaarwichtige maatregelen. Het is al langer bekend dat verwerende partij geen hoge pet op heeft van het principe van de scheiding der machten, maar thans gaat zij nog een stap verder: zij belemmert de rechtsgang.

Door het nemen van deze beslissing maakt verwerende partij verzoekende partij onmogelijk om de opgelegde voorwaarden na te komen, zijnde:

(...)

Verwerende partij ontnemt zo verzoekende partij haar recht op een eerlijk proces (op basis van het vermoeden van onschuld en naleving van de opgelegde voorwaarden...).

Ten onrechte stelt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat verzoekende partij zich maar tot de Raadkamer moet wenden. De kritiek van de verzoekende partij heeft in casu immers betrekking op het verbod voor haar - zonder enige nuance (zelfs de mogelijkheid om haar proces bij te wonen wordt niet voorzien)- gedurende drie jaar om de Schengenzone te betreden.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

Door bovendien louter het aanhoudingsmandaat te vermelden, zonder verder rekening te houden met de opheffing ervan, toont verwerende partij geenszins aan dat zij bij het opleggen van de duur van het inreisverbod rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden.

II.1.4. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt geen verplichting 'krachtens' dewelke "automatisch" een inreisverbod wordt uitgevaardigd ten aanzien van verzoekende partij.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

De verwijzing naar artikel 74/11 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is dan ook verkeerd.

De beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar.

Er wordt als verantwoording gesteld dat verzoekende partij met haar gedrag de openbare orde kan schaden, terwijl Raadkamer juist meende dat er voldoende garanties voorhanden waren om er van uit te gaan dat dit niet het geval was.

Verzoekende partij begrijpt de thans bestreden beslissing dan ook niet. Het lijkt erop dat de verwerende partij niet met alle omstandigheden eigen aan het geval heeft rekening gehouden: de voorwaarden opgelegd door de Raadkamer, het feit dat verzoekende partij mogelijks nog een proces zal krijgen waarop zij aanwezig dient te zijn, het feit dat de Raadkamer van oordeel is dat er momenteel voldoende garanties zijn voor de openbare orde om de verzoekende partij juist wel vrij te laten op ons grondgebied,...

Evenmin werd aldus afdoende gemotiveerd waarom direct tot de oplegging van de maximumtermijn diende te worden overgegaan.

II.1.5. Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente (leest: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de materiële

motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet en artikel 6 EVRM.

Het middel is ernstig en gegrond.”

2.2. De Raad merkt op dat uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van “*maximum*” drie jaar op te leggen “*indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*” (RvS 18 december 2013, nr. 225.871). Nu de grondslag van het thans bestreden inreisverbod ligt in artikel 74/11, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet, kan de verzoeker dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de verweerder een inreisverbod kan opleggen, maar dat hij hiertoe niet verplicht is.

Waar verzoeker betoogt dat niet werd gemotiveerd waarom het maximale inreisverbod van drie jaar werd opgelegd, gaat hij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat hij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst vanaf 5 januari 2017 voor deelname aan bendevoering, diefstal met braak-inklimming-valse sleutels. De bestreden beslissing motiveert verder dat gezien de maatschappelijke impact van deze feiten kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden. Gelet op het feit dat verzoeker op illegale wijze in België heeft verbleven en de openbare orde heeft geschaad, wordt een inreisverbod van drie jaar proportioneel geacht.

Verzoeker betoogt dat hij op 7 maart 2017 in vrijheid werd gesteld door de raadkamer. Waar verzoeker zich beroept op het vermoeden van onschuld, gaat hij eraan voorbij dat de feiten waarvoor hij werd aangehouden, met name bendevoering en diefstal met braak, niet betwist worden; hij geeft deze zelfs toe in het middel.

Het feit dat het aanhoudingsmandaat werd opgegeven en dat verzoeker mits betaling van een borgsom in vrijheid werd gesteld, houdt geenszins in dat verzoeker zou zijn vrijgesproken van de hem tenlastegelegde feiten. Ook is geenszins vereist dat verzoeker strafrechtelijk werd veroordeeld teneinde hem een bestuurlijke maatregel met het oog op het handhaven van de openbare orde op te leggen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij zich omwille van het inreisverbod niet in rechte zou kunnen verdedigen, is zijn betoog hypothetisch. Vooreerst staat in het huidige stadium niet vast dat het strafrechtelijk onderzoek te zijnen aanzien zou leiden tot een proces. Bovendien beschikt verzoeker over de mogelijkheid om een opheffing van het inreisverbod te vorderen ten aanzien van zijn verdediging te voeren en kan hij zich bovendien laten bijstaan door een raadsman. Ook het feit dat hij volgens de hem opgelegde voorwaarden dient gevolg te geven aan elke oproeping van om het even welke politionele overheid, betekent niet dit hem vrijstelt van zijn verdere verblijfsverplichtingen, welke overigens ook politioneel kunnen gehandhaafd worden. Bovendien staat geenszins vast dat de politie hem, nadat hij het grondgebied heeft verlaten, nog daadwerkelijk zal trachten op te roepen, en nog minder dat daarbij bij een dergelijke oproeping geen rekening kan worden gehouden met het feit dat verzoeker onder een inreisverbod werd geplaatst.

In de mate verzoeker aanvoert dat hij niet werd veroordeeld en het vermoeden van onschuld het motief met betrekking tot het risico op schending van de openbare orde bijgevolg in de weg staat, kan hij niet worden bijgetreden. Het is bij het nemen van een bestuurlijke beslissing tot vrijwaring van de openbare orde niet vereist dat de betrokkene reeds strafrechtelijk werd veroordeeld door een rechtbank. Te dezen is slechts vereist dat de feitelijke vaststellingen die aan de beslissing te gronde liggen, op afdoende wijze steun vinden in de stukken van het administratief dossier. De feiten worden door verzoeker in het middel overigens niet betwist. Verzoeker toont geenszins aan dat de beoordeling van deze feiten op onjuist of kennelijk onredelijke wijze tot stand is gekomen.

Het is de administratieve overheid niet verboden om de motieven ter vrijwaring van de openbare orde mee te betrekken in haar beoordeling van de specifieke elementen ter bepaling van de duur van het inreisverbod, ook al is dit inreisverbod als dusdanig niet gegeven om redenen van openbare orde en/of overtreft het de drie jaar niet. Waar verzoeker op grond van de beschikking van de raadkamer betoogt dat deze het risico op schending van de openbare orde niet meer bestaande achtte, merkt de Raad op dat verzoeker deze beschikking niet bijbrengt, zodat niet kan worden nagegaan op grond van welke motieven verzoeker in vrijheid werd gesteld. Daarenboven doet het oordeel van de raadkamer met betrekking tot de vrijheidsberoving van verzoeker geen afbreuk aan de bevoegdheid van de verwerende

partij om op grond van de haar overeenkomstig artikel 74/11 toegemeten bevoegdheid een inreisverbod op te leggen.

Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van de aangevoerde rechtsregels. Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT